

Credință în ciuda tuturor obstacolelor

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 119:11

„Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!”

De citit ca bază a studiului: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 7–11.

În cartea *The Empty Self* („Sinele gol”), renumitul psiholog american Philip Cushman discută despre oameni care trăiesc vieți lipsite de un scop. Convingerile lor sunt superficiale. Puține lucruri cu adevărat importante contează pentru ei și nu au nimic pentru care să merite să moară, așa că nu prea au pentru ce să trăiască. Dar bărbații, femeile și copiii Reformei protestante erau complet diferiți. Aveau un scop durabil pentru care să trăiască. Ceea ce credeau era important și nu erau dispuși să își compromită integritatea. Credințele lor fundamentale erau parte din persoana lor. Negarea acestor credințe însemna negarea identității lor. Chiar și în fața morții, aveau pace lăuntrică.

În această săptămână vom analiza, cu exemple din Reformă, modul în care învățăturile revoluționare ale Scripturii constituie baza unei vieți care are un scop adevărat și o semnificație reală. Înțelegerea acestor adevăruri veșnice ne va pregăti pentru criza finală în marea luptă dintre bine și rău. Și noi putem descoperi, asemenea reformatorilor, un Dumnezeu suficient de mare pentru fiecare provocare, un Dumnezeu care dă un sens și un rost vieții noastre.

Duminică, 28 aprilie

Numai Cuvântul lui Dumnezeu

1. Citește Psalmii 119:103,104,147,162. Care era atitudinea lui David față de Cuvântul lui Dumnezeu? Ce impact a avut lucrul acesta asupra reformatorilor și cum ne influențează și nouă viața?

Psalmii 119:103,104,147,162

¹⁰³ Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!

¹⁰⁴ Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, de aceea urăsc orice cale a minciunii.

¹⁴⁷ O iau înaintea zorilor și strig; nădăjduiesc în făgăduințele Tale.

¹⁶² Mă bucur de cuvântul Tău ca cel ce găsește o mare pradă.

Biblia era temeliea credinței reformatorilor și esența învățării lor, „Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac” (1 Petru 1:23). Citindu-i paginile și având încredere în făgăduințele acestuia, credința lor era întărită și curajul lor, reînnoit. „Așa este cu toate promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin ele, El ni Se adresează în mod individual, vorbindu-ne direct, ca și cum I-am putea auzi vocea. Prin aceste făgăduințe ne transmite Hristos harul și puterea Sa. [...] Primate și asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspirație și sprijin în viață. Nimic altceva nu poate avea o asemenea putere de vindecare. Nimic în afară de ele nu poate da curajul și credința care umplu întreaga ființă cu energie vitală” (Ellen G. White, *Lucrarea de vindecare*, p. 122).

Scripturile ne acoperă supărările cu bucurie, descurajarea cu speranță și întinericul cu lumină. Ne oferă îndrumare când suntem confuzi, certitudine când nu suntem siguri, putere când suntem slabi și înțelepciune când suntem pierduți în neștiință. Când medităm la Cuvântul lui Dumnezeu și ne încredem în făgăduințele Sale, puterea lui Dumnezeu ne întărește întreaga ființă din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual.

Reformatorii și-au umplut mintea cu Scriptura. Ei trăiau după Cuvânt și mulți dintre ei au murit din cauza Cuvântului. Ei nu erau creștini de ocazie, care să se complacă în situația lor și să aibă o viață devoțională superficială. Știau că, fără puterea Cuvântului lui Dumnezeu, nu aveau să facă față forțelor răului care luptau împotriva lor.

Cea mai mare dorință a lui John Wycliffe era să traducă Biblia în limba engleză pentru omul de rând. Fiindcă așa ceva era ilegal, a fost judecat, condamnat ca eretic și osândit la moarte. În timpul procesului, Wycliffe a făcut un apel puternic: „Cu cine credeți voi că vă luptați? Cu un bătrân în buza mormântului? Nu! Cu Adevărul – Adevărul care este mai puternic decât voi și care vă va învinge” (Wylie, cartea 2, cap. 13, în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 90). Ultimele cuvinte ale lui Wycliffe s-au împlinit atunci când lumina adevărului lui Dumnezeu a risipit întinericul Evului Mediu.

| Ce încurajări ai găsit în Scripturi în vremurile tale de încercare?

Transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu

2. Citește 2 Corinteni 4:1-6 și 2:14. Ce încredere avea Pavel în ciuda dificultăților cu care se confrunta în proclamarea adevărului?

2 Corinteni 4:1-6

- ¹ De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.
- ² Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.
- ³ Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării,
- ⁴ a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.
- ⁵ Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus.
- ⁶ Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

2 Corinteni 2:14

- ¹⁴ Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.

Apostolul Pavel s-a confruntat cu mari obstacole în lucrarea sa de răspândire a Evangheliei, dar era încrezător că în final Cuvântul lui Dumnezeu avea să triumfe. Reformatorii s-au confruntat cu probleme asemănătoare. Cu toate acestea, prin credință, au rămas loiali Cuvântului lui Dumnezeu. Un exemplu de curaj este William Tyndale. Cea mai mare dorință a lui Tyndale era să ofere Angliei o traducere fidelă a Bibliei și ușor de citit. A hotărât să traducă Biblia din limbile originale și să corecteze unele greșeli din traducerea lui Wycliffe, făcută cu 140 de ani mai devreme. În cele din urmă, și Tyndale a fost arestat și judecat. Multe dintre traducerile lui au fost confiscate și arse în public. A fost condamnat pentru erezie în anul 1536, în Belgia. Călăii săi l-au sugrumat în timp ce îl legau de rug și apoi i-au ars trupul. Se spune că ultimele lui cuvinte au fost: „Doamne, deschide ochii regelui Angliei!” Dumnezeu a răspuns în mod miraculos rugăciunii lui Tyndale.

În decursul a patru ani de la moartea lui, au fost publicate patru traduceri ale Bibliei în limba engleză. În anul 1611 a fost tipărită versiunea King James (Regelui Iacob) a Bibliei în limba engleză. Conform unei estimări, 76% din Vechiul Testament al Bibliei King James din 1611 și 83% din Noul Testament reprezintă traducerea lui Tyndale. În 2011, versiunea King James a sărbătorit 400 de ani de la apariție, depășind pragul de un miliard de exemplare tipărite, având un impact asupra a zeci de milioane de oameni din întreaga lume.

Indiferent cât de dificilă părea situația, Tyndale și tovarășii lui care credeau în Biblie au avut încredere că Dumnezeu făcea totul după voia Sa. Viața lui Tyndale a avut un impact decisiv pentru totdeauna. Sacrificiul lui a meritat.

Citește Daniel 12:3 și Apocalipsa 14:3. Cum se aplică aceste texte la viața lui Tyndale? Acum gândește-te la viața ta și la impactul pe care îl ai asupra altora. Ce încurajări îți oferă aceste texte cu privire la șansa pe care o ai de a-i influența pe alții pentru veșnicie?

Daniel 12:3 Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.

Apocalipsa 14:3 Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.

Marți, 30 aprilie

Luminat de Duhul

Într-o zi, în timp ce studia în biblioteca universitară, Martin Luther a ajuns la un punct de cotitură în viața lui. A descoperit un exemplar în latină al Bibliei. Nici nu știa că exista o astfel de carte. Încântat, a citit capitol după capitol, verset după verset. Era uimit de claritatea și puterea Cuvântului lui Dumnezeu. În timp ce îi răsfoia paginile, Duhul Sfânt i-a iluminat mintea. Pe măsură ce adevărurile până atunci întunecate de tradiție păreau să se desprindă de pe paginile Sfintei Scripturi, Luther a simțit călăuzirea Duhului Sfânt. Iată cum își descrie el prima experiență cu Biblia: „O, de mi-ar da Dumnezeu o astfel de carte care să fie a mea!”

3. Ce principii extragi din următoarele texte cu privire la modul în care ar trebui să interpretăm Biblia?

Ioan 14:25,26

²⁵ V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi.

²⁶ Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Ioan 16:13-15

¹³ Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.

¹⁴ El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.

¹⁵ Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.

2 Petru 1:20,21

²⁰ Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.

²¹ Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.

Lucrul cel mai important din aceste versete este asigurarea că același Duh Sfânt care i-a inspirat pe scriitorii Bibliei ne călăuzește și pe noi atunci când citim Scripturile. El este interpretul divin al adevărului divin. Din nefericire, mulți așa-zisi creștini din zilele noastre subapreciază elementul supranatural din Biblie și exagerează elementul uman. Întrucât nu mai poate ține Biblia departe de noi, Satana apelează la planul de rezervă: îi răpește caracterul supranatural, transformând-o în simplă literatură sau, mai rău, într-un instrument religios opresiv de controlare a maselor.

Reformatorii au văzut clar că nu preoții, prelații și papii erau interpretul infailibil al Scripturii, ci Duhul Sfânt. S-a consemnat un dialog interesant între John Knox, reformatorul scoțian, și Maria, regina Scoției. „Maria a spus: «Voi interpretați Scripturile într-un fel, iar ei [romanocatolicii] le interpretează altfel; pe cine să cred și cine să fie judecător?» «Să Îl credeți pe Dumnezeu, care vorbește lămurit în Cuvântul Său», a răspuns reformatorul, «și, altceva decât vă învață Cuvântul, să nu îi credeți nici pe unii, nici pe alții. Cuvântul lui Dumnezeu este clar de unul singur și, dacă o neclaritate apare în vreun loc, Duhul Sfânt, care nu Se contrazice niciodată, explică același lucru mai clar în alte locuri, așa încât să nu rămână nicio îndoială, decât pentru aceia care rămân necunoscători din

rea-credință»” (David Laing, *The Collected Works of John Knox*, vol. 2, p. 281, 284, citat în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 251).

Miercuri, 1 mai

Numai prin Hristos, numai prin har

4. Citește Efeseni 2:8,9; Romani 3:23,24; 6:23 și 5:8-10. Ce ne învață aceste versete despre planul de mântuire?

Efeseni 2:8,9

⁸ Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

⁹ Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Romani 3:23,24

²³ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

²⁴ Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

Romani 6:23

²³ Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Romani 5:8-10

⁸ Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

⁹ Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.

¹⁰ Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.

Dumnezeu pune la dispoziție salvarea ca dar. Duhul Său cel Sfânt ne conduce să acceptăm prin credință ceea ce Hristos ne-a oferit fără plată prin moartea Sa pe crucea de pe Calvar. Dreptatea divină cere ascultare desăvârșită. Viața perfectă a Domnului Hristos înlocuiește viețile noastre imperfecte. Legea divină pe care am călcat-o ne condamnă la moarte veșnică. Biblia este clară. Prin alegerile noastre păcătoase nu mai suntem la înălțimea idealului lui Dumnezeu pentru viața noastră. Am păcătuit. Singuri nu putem întruni condițiile corecte și neprihănite ale unui Dumnezeu sfânt. Drept urmare, merităm moartea veșnică. Dar există o veste bună. Citește-o în Romani 6:23!

Romani 6:23 Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.

Este un cadou; ceva nemeritat. Dacă ar fi prin fapte, l-am câștiga, dar din Evanghelie reiese clar că nu putem câștiga mântuirea.

Martin Luther și reformatorii protestanți au descoperit că Hristos, și numai Hristos, este sursa salvării lor. Atunci a început să predice Luther solia harului salvator al lui Hristos. Mulțimile se adunau pentru a-i asculta mesajele sincere care le revoluționau viața. Cuvintele lui erau ca o gură de apă rece în deșertul vieții lor. Oamenii erau legați de tradițiile bisericii medievale și ținuți în robie prin ritualuri vechi de secole, care nu aduceau nicio contribuție la viața lor spirituală. Însă mesajele biblice ale lui Luther le atingeau inima și le schimbau viața.

Aprofundând Noul Testament, Luther era copleșit de bunătatea lui Dumnezeu și uimit de dorința Lui de a salva întreaga omenire. Perspectiva populară în biserica de atunci era că mântuirea este în parte o acțiune umană și în parte o acțiune divină. Luther a descoperit că moartea lui Hristos pe cruce era suficientă pentru întreaga omenire. „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 25).

Dacă mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu prin Hristos, de ce sunt necesare faptele bune? Cum susținem importanța faptelor bune în experiența noastră creștină fără a face din ele temeiul speranței noastre?

Joi, 2 mai

Ascultarea, rodul credinței

5. Citește Romani 3:27-31; 6:15-18 și 8:1-2. Ce ne învață aceste versete despre mântuirea numai prin neprihănirea lui Hristos?

Romani 3:27-31

²⁷ Unde este, dar, pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței.

²⁸ Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.

²⁹ Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor;

³⁰ deoarece Dumnezeu este Unul singur, și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.

³¹ Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.

Romani 6:15-18

¹⁵ Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum.

¹⁶ Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?

¹⁷ Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o.

¹⁸ Și, prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii.

Romani 8:1-2

¹ Acum, dar, nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.

² În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.

În zilele lui Luther a apărut în biserica creștină un nou curent. Zeci de mii de oameni erau învățați să își întoarcă privirea de la viața lor păcătoasă și să privească în schimb doar la Isus. Privind la ei înșiși, acești oameni vedeau numai lucruri descurajatoare. De aceea privirea lor și a noastră trebuie îndreptată doar spre Domnul Isus. Harul lui Dumnezeu ne schimbă. Într-o zi, în cadrul unei întâlniri a moravilor din Londra, John Wesley a fost uimit de introducerea făcută de Luther la Epistola către romani. Pentru prima dată în viața lui, Wesley începea să înțeleagă Evanghelia. S-a simțit atras în mod ciudat de acest Hristos care își dăduse viața pentru El: „Am simțit că mă încredeam cu adevărat în Hristos, numai în Hristos pentru mântuire: și am primit încredințarea că El *îmi* îndepărtase păcatele, chiar și pe *ale mele*, și *mă* scutise *pe mine* de legea păcatului și a morții” (John Whitehead, *The Life of the Rev. John Wesley, M.A.*, 1793, p. 331).

6. Citește 1 Petru 2:2; 2 Petru 3:18; Coloseni 1:10 și Efeseni 4:18-24.

Ce adevăruri vitale transmit aceste pasaje despre viața creștină?

1 Petru 2:2

² și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire,

2 Petru 3:18

¹⁸ ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin.

Coloseni 1:10

¹⁰ pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu,

Efeseni 4:18-24

¹⁸ având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.

¹⁹ Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.

²⁰ Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos;

²¹ dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați

²² cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare;

²³ și să vă înnoiți în duhul minții voastre,

²⁴ și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

Reformatorii studiau Cuvântul în mod sistematic pentru a descoperi mai multe adevăruri. Nemulțumiți de starea de fapt de atunci și de experiența religioasă rigidă, cu creștere spirituală minimă sau absentă, aceștia căutau în mod constant să Îl cunoască mai bine pe Hristos. Mulți creștini din Evul Mediu care credeau în Biblie au plătit un preț extrem de mare pentru devotamentul lor. Au fost torturați, închiși, exilați și executați. Proprietățile le-au fost confiscate, casele le-au fost arse, pământurile le-au fost distruse și familiile, persecutate. Când erau izgoniți din casele lor, căutau o cetate „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10). Când erau torturați, îi binecuvântau pe torționarii lor și când zăceau în temnițele întunecate și reci, cereau împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu cu privire la un viitor mai luminos. Deși trupurile lor erau închise, ei erau cât se poate de liberi – liberi în Hristos, liberi în adevărurile Cuvântului Său, liberi în speranța revenirii Lui în curând.

| Când privești la tine, ce speranță de salvare ai?

Un gând de încheiere

„Slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu nu au trudit singuri. Când puterile, stăpânirile și duhurile rele din locurile cerești s-au unit împotriva lor, Domnul nu Și-a părăsit poporul. Dacă ochii lor ar fi fost deschiși, ar fi văzut o dovadă evidentă a prezenței și ajutorului divin, asemănătoare cu aceea dată unui profet din vechime. Când slujitorul i-a arătat lui Elisei armata dușmană care îi înconjură și le tăia orice posibilitate de scăpare, profetul s-a rugat: «Doamne, deschide-i ochii să vadă» (2 Regi 6:17). Și, iată, muntele era plin cu care și cai de foc, armata cerului era pregătită pentru a-l ocroti pe omul lui Dumnezeu. Tot astfel i-au păzit îngerii pe apărătorii cauzei Reformei. [...] Când dușmani puternici s-au unit pentru a distruge credința reformată și mii de săbii păreau gata să fie scoase din teacă împotriva ei, Luther scria: «Satana își arată furia. Prelații nelegiuiți conspiră, iar noi suntem amenințați cu război. Îndemnați-i pe oameni să se lupte vitejește înaintea tronului lui Dumnezeu, prin credință și rugăciune, astfel încât dușmanii noștri, învinși de Duhul lui Dumnezeu, să fie constrânși la pace. Principala noastră nevoie, lucrarea noastră de seamă, este rugăciunea. Oamenii să știe că acum sunt expuși tăișului sabiei și furiei lui Satana, de aceea să se roage» (D'Aubigné, vol. 10, cap. 14, citat în Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 208, 209).

Studiu zilnic

Ezechiel 27 – 33;

Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Lucrarea în cămin”.

Cu ce pietre scumpe era acoperit heruvimul ocrotitor din Eden?

Cine aveau să tulbure liniștea Etiopiei?

Prin ce copac falnic este simbolizată Asiria?

Ce trebuie să facă străjerul pus peste casa lui Israel?

Ce ar fi ca o sclipire venită din ceruri pentru mulți oaspeți simpli ai caselor noastre?